

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U MAKARSKOJ

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Makarskoj, po sucu toga suda Angeli Koštro, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Hotela Baška Voda d.d. zastupanog po punomoćniku Ivici Restoviću, odvjetniku iz Splita protiv tužene Općine Baška Voda zastupane po punomoćniku Zoranu Antunoviću, radi isplate, nakon 02. ožujka 2017. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja Ivica Restovića, odvjetnika i punomoćnika tuženika Zorana Antunovića, odvjetnika, dana 11. travnja 2017. godine

presudio je

I/ Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„ Dužna je tužena Općina Baška Voda , u roku od 15 dana i po prijetoj ovrhe, isplatiti tužitelju iznos od 10.321.961,99 kn (deset milijuna tristo dvadeset jednu tisuću devetsto šezdeset jednu kunu i devedeset devet lipa) sa zakonskom zateznom kamatom koja na ovaj iznos teče od podnošenja ove presude pa do isplate.“

II/ Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 942.474,40 kn (devetsto četrdeset dvije tisuće četiristo sedamdeset četiri kune i četrdeset lipa) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 11. travnja 2017. godine do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište u visini prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj Hoteli Baška Voda podnio je ovom sudu tužbu protiv tužene Općine Baška Voda, radi isplate, dana 08. studenog 2006. godine u kojoj navodi da su tužitelj i tužena dana 24. Veljače 2000. godine sklopile sporazum kojim su uredili međusobne odnose glede spornih nekretnina na koje je pravo polagala Općina Baška Voda i Hoteli Baška Voda d.d., te utvrdili način valorizacije ulaganja koje je trgovačko društvo Hoteli Baška Voda d.d. imalo u izgradnju Turističko-športske luke u Baškoj Vodi. Navodi da su ovim sporazumom stranke dogovorile da će valorizaciju tužiteljevih ulaganja u športsku lučicu izvršiti najprije preciznim utvrđivanjem visine ovih ulaganja, a zatim ustupanjem Hotelima Baška Voda d.d. poslovnog udjela u trgovačkom društvu Turistička-športska luka Baška Voda d.o.o. koje društvo je osnovala Općina i na ovo društvo prenijela gospodarenje lučicom. Navodi da je sukladno dogovoru s tuženom izradio obračun

izvršenih ulaganja i isti dostavio tuženoj, a uz taj izračun da je tužitelj tuženoj dostavio i prijedloge ugovora oko uređenja međusobnih odnosa glede prava vlasništva nekretnina na koje obje stran polažu pravo, pregled i izračun izvršenih ulaganja u športsku lučicu. Ističe da unatoč dugotrajnim pregovorima i dostavljenim prijedlozima oko uređenja međusobnih odnosa da tužena nije pristupila sklapanju ugovora oko razrješenja sporne imovine, a niti je nastavila s radnjama na uređenju odnosa oko izvršenih ulaganja u športsku lučicu, dok je pismenom od 05. lipnja 2006. godine tužitelj pozvao tuženu na pisano očitovanje dostavljajući u prilogu kopiju svih ranije poslanih prijedloga ugovora, a dana 26. lipnja 2006. godine da je zaprimio zaključak tužene u kojem se navodi da rješenje o privatizaciji Hotela Baška Voda d.d. je odredilo međusobne odnose s Općinom Baška Voda, a budući da je navedeno rješenje bilo temelj izmijenjene vlasničke strukture ove privatizirane tvrtke, to da to tijelo ne vidi razloga za razmatranje ponuđenih imovinsko pravnih odnosa.

U odgovoru na tužbu tužena prije svega ističe prigovor zastare kondikcijskog zahtjeva tužitelja. Ujedno ističe da tužitelj ničim ne dokazuje da bi, kada i kako ulagao u turističko-športsku luku Baška Voda, a kao dokaz svojih tvrdnji dostavlja papir na kojem u lijevom gornjem kutu je oznaka tužitelja na dnu datum 24. prosinca 2004. godine i ime Eduard Divić, te u sredini tablica u kojoj se između ostalog pod rubrikom dobavljač spominju i Hrvatske šume, a sve to bez pečata i potpisa odgovorne osobe. Ističe da tužitelj kao jedini dokaz ističe sporazum iz 2000. godine, a u kojem se navodi više nepreciziranih, međusobnih novčanih potraživanja, neriješenih imovinskopravnih odnosa, više parničnih sporova i slično, da je upitno da li je taj sporazum ikada stupio na snagu, da isti nije ovjeren. Nadalje, navodi da tužitelj tužbom tvrdi da je ulagao u gradnju Lučice te da mu stoga pripada poslovni udio u turističko športskoj lučici, a da je tužio općinu zbog stjecanja bez osnove, pa stoga tužena ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije. Navodi da i odredbe čl. 8. spomenutog sporazuma proizlazi da ulaganja tužitelja u Turističko-športsku luku Baška Voda se valorizirati kroz priznavanje stjecanja poslovnog uloga u novonastalom trgovačkom društvu, a čija visina će se odrediti preciznim utvrđivanjem dosadašnjih ulaganja tužitelja i tužene. Ističe da tužitelj nije postupio u skladu s tom odredbom jer podnesak naslovljen sa lučica Baška voda-ulaganja po godinama datiran sa 24. prosinca 2004. godine ne samo da ne predstavlja ispravu kojom bi bila precizno utvrđena visina tužiteljevih ulaganja jer istoj na prileži nikakva dokumentacija koja bi potvrđivala vjerodostojnost naznačenih iznosa npr. računi o izvršenim isplatama i slično, a takav podnesak tuženoj da nije nikada niti dostavljen, a što da je razvidno iz činjenice da je prijemni pečat tužene otisnut samo na dopisu tužitelja od 05. lipnja 2006. godine uz koji su priloženi sporazum i prijedlozi ugovora, dok na podnesku kojim bi bio izvršen obračun ulaganja prijemni pečat nije vidljiv. Osim toga ustraje u prigovoru promašene pasivne legitimacije jer se tužena spomenutim sporazumom samo obvezala i to nakon što se prethodno precizno utvrdi visina ulaganja tužitelja, priznati mu pravo na poslovni udio u novonastalom trgovačkom društvu i to najviše do 60 % temeljnog uloga. Nadalje, ističe da u okolnostima kada tužitelj tvrdi da bi od strane tužene došlo do povrede ugovorne obveze, da je u tom slučaju tužitelj tužbenim zahtjevom mogao zahtijevati samo ispunjenje dužne činidbe odnosno priznavanje udjela u temeljenom kapitalu trgovačkog društva Turističko-športska luka Baška Voda d.o.o., a sukladno tome i poslovnog udjela, a ne nešto drugo, u ovom slučaju povrat uloženog, obzirom da tužena nije ovlaštena niti obvezna ispuniti nešto drugo umjesto dužne činidbe kao i eventualnu naknadu štete zbog povrede ugovorne obveze.

U dokaznom postupku ovaj sud izvršio uvid u presliku sporazuma o reguliranju međusobnih prava i obveza od 24. 02. 2000. godine (list 3-5), presliku dva nepotpisana ugovora (list 6-9), presliku pismena „ Lučica Baška Voda-ulaganja po godinama (list 10), presliku dopisa tužitelja od 05. lipnja 2006. godine (list 11), presliku zaključka Općine Baška Voda od 08. lipnja 2006. godine (list 12), izvatke iz poslovnih knjiga (list 40-46), salda konto kartice (list 47p-63), te izveo dokaz saslušanjem svjedoka Ante Šimića (list 97-98) i svjedoka Jurice Topića (list 102-103).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako cjelokupnog tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 112/99. i 117/03.- dalje: ZPP), ovaj sud došao je do uvjerenja da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Uvidom Sporazum o reguliranju međusobnih prava i obveza od dana 24. veljače 2000. godine utvrđeno je da su isti sklopili Općina Baška Voda i Hoteli Baška Voda, a čl. 8 navedenog sporazuma je određeno da Lučica Baška Voda koju su do sada sporazumno i zajednički gradili Hoteli, Općina i PSRD Komarča, uređena kao zasebna tvrtka Turističko-športska luka Baška Voda d.o.o. pretrpjet će reorganizaciju u smislu valorizacije temeljenog kapitala 60 % u korist Općine i najviše 40 % u korist Hotela, a sukladno tome i upravljača prava i obveze, dok je st. 2 istog članka ugovora propisano da realizacija st. 1. Ovog članka se uvjetuje preciznim utvrđivanjem dosadašnjih ulaganja Hotela i općine.

Uvidom u tekst prijedloga dva ugovora (list 6-9) utvrđeno je da su istima kao ugovorne stranke navedeni Općina Baška Voda i Hoteli Baška Voda i naslovljeni na godinu 2005. S time da su navedeni ugovori nepotpisani i bez pečata ugovornih strana.

Uvidom u pismeno naslova „Lučica Baška voda-ulaganja po godinama“ utvrđeno je da je isti u gornjem lijevom kutu naslovljen na Hotele Baška Voda i u dnu istog je navedeno ime Eduard Divić s datumom 24. prosinca 2004. godine sa tablicom o ulaganjima i dobavljačima, a koji popis nije ovjerene, potpisan odnosno pečatiran.

Uvidom u dopis Hotela Baška Voda od 05. lipnja 2006. godine utvrđeno je da istim Hotelima Baška Voda ističu da su Općini Baška Voda dostavili prijedlog ugovora za reguliranje međusobnih odnosa s osnova ulaganja u mjesnu lučicu dana 23. 03. 2005., te ponovo dana 28. rujna 2005. godine, a na koje dopise nisu dobili odgovor o čemu traže očitovanje s time da je na navedenom dopisu vidljiv prijemni pečat Općine Baška Voda s datumom primitka 06. lipnja 2006. godine.

Uvidom u Zaključak Općine Baška Voda od 08. lipnja 2006. godine utvrđeno je da je rješenje o privatizaciji Hotela Baška Voda d.d. odredilo međusobne odnose (prava i obveza) s Općinom Baška Voda, a budući je navedeno rješenje bilo i temeljem izmijenjene vlasničke strukture ove privatizirane tvrtke, to da navedeno tijelo ne vidi razlog za razmatranje ponuđenih imovinsko-pravnih odnosa.

Iz iskaza svjedoka Ante Šimića utvrđeno je da je on u vrijeme sklapanja spornog sporazuma iz 2000. godine radio kao član uprave Hotela, dok je predsjednik uprave bio Jurica Topić nakon kojeg je on preuzeo navedenu funkciju i postao član uprave Hotela Baška Voda 2005. godine. Ističe da iako je u vrijeme sklapanja tog sporazuma radio u Hotelima Tučepi da je ipak bio upoznat sa događanjima unutar drugih hotelskih kuća obzirom su tada svi djelovali u okviru Hotela Makarska rivijera. Utvrđeno je da je svjedok nakon što je postao predsjednik uprave hotela Baška Voda pokušao a načelnikom općine Baška Voda riješiti više pravnih sporova koji su postojali među njima, te između ostalog pokušao realizirati sve ono što je dogovoreno tim sporazumom iz 2000. godine, ali da ništa od toga nije urodilo plodom. Utvrđeno je da je svjedok po preuzimanju dužnosti predsjednika Uprave Hotela Baška Voda tražio na uvid svu relevantnu dokumentaciju o ulaganjima Hotela Baška Voda u Lučicu u Baškoj Vodi, te da je istu imao na uvidu 2006. godine, nakon čega da je Općini Baška Voda dostavio specifikaciju ulaganja na uvid, ali da nije dobio nikakav odgovor, te da je stekao dojam da se to svejedno opstruira. Unutar dokumentacije koju je imao na uvidu da se nalaze i fakture o izvršenim ulaganjima u Lučicu i to fakture Pomgrada za nasipanje, a da je zajednički dogovor između Hotela Baška Voda i Općine da će zajednički ući u projekt izgradnje lučice, a nasipanje te lučice da je vršeno u razdoblju između 1995-1997. godine, i to prije sklapanja sporazuma. Utvrđeno je da on nije sudjelovao u sklapanju sporazuma osobno ali da prema onome što je vidio u poslovni knjigama da smatra da su svi ti podaci dati na uvid i da su postojali. Utvrđeno je da svjedoku nije poznato da li su sve isprave ili fakture koje su se odnosile na ulaganja u lučicu bile dostavljene na uvid Općini Baška Voda, a da je svjedok nakon preuzimanja dužnosti predsjednika uprave Hotela Baška Voda dostavio Općini specifikaciju svih

ulaganja izvršenih u smislu građenja lučice. Utvrđeno je da specifikacija ulaganja koja prileži spisu na listu broj (list 10) upravo ona specifikacija ulaganja koju da je on dostavio Općini Baška Voda na uvid te da je ta specifikacija dostavljena više puta Općini sa istim stavkama, a da on uz tu specifikaciju nije dostavio i knjigovodstvene isprave, da to nije učinio jer to od njega nije nitko tražio.

Iz iskaza svjedoka Jurice Topića utvrđeno je da je isti u razdoblju od 1990. godine do 2001. godine obavljao funkciju predsjednika Uprave Hotela Baška Voda i da mu je stoga poznato da su Hoteli u razdoblju od 1994-1995. godine vršili ulaganja u izgradnju lučice u Baškoj Vodi i to stanje da je potrajalo do sklapanja sporazuma iz 2000. godine kojeg da su sklopile Općina Baška Voda i Hoteli Baška Voda. Utvrđeno je da je svjedok nakon sklapanja tog sporazuma još kratko radio u hotelima Baška Voda nakon čega da je otišao iz firme zbog čega da mu nisu poznati razlozi zbog kojih nije došlo do realizacije sporazuma i okolnostima koje su uslijedile nakon toga, jer se detalja ne može sjetiti, te da su hoteli Općini predali tužitelju u posjed navedene nekretnine, a da se ne može sjetiti jesu li hoteli postupili sukladno čl. 5. i 2 sporazuma. Iz iskaza je utvrđeno da se svjedok ne može sjetiti da li je sklopljen ugovor o konkretnom ulaganju u izgradnju lučice. Utvrđeno je da Hoteli Baška Voda, Općina Baška voda i pomorsko sportsko ribolovno društvo nisu bili jedini ulagači, jer da je gradnja iste započela 80-tih godina prošlog stoljeća i da se ista radila u etapama. Iz iskaza svjedoka utvrđeno je da konačan udio općine nije određen već je stavljen na minimum 60 %, ali da bi pri tom trebalo odrediti ulaganja manjih ulagača. Iz iskaza svjedoka utvrđeno je da je u trenutku sklapanja tog sporazuma dokumentacija postojala. Utvrđeno je da je u trenutku sklapanja tog sporazuma postojala dokumentacija o ulaganjima u lučicu.

Odredbom čl. 371. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01) koji je bio na snazi u vrijeme nastavnog spornog sporazuma, propisano je da potraživanja zastarijevaju za pet godina (opći zastarni rok) ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

Imajući u vidu da iz iskaza svjedoka, kao i ostalih provedenih dokaza proizlazi da su ulaganja u športsko turističku lučicu Baška Voda vršena i prije sklapanja sporazuma iz 2000. godine, a sam tužitelj u narativnom dijelu tužbe navodi da je na strani tužene došlo do stjecanja bez osnove zbog čega traži povrat uloženi sredstava, to je stoga ovaj sud i došao do uvjerenja da u konkretnom slučaju tužba nije podnesena unutar propisanog zastarnog roka od pet godina, te je stoga u konkretnom slučaju i došlo do zastare kondikcijskog zahtjeva.

Kako iz naprijed navedenog proizlazi da je u konkretnom slučaju došlo do zastare tužiteljevog zahtjeva, to stoga ovaj sud nije niti provodio daljnje dokaze predložene od strane tužitelja i to prije svega dokaz financijskim vještačenjem. Na okolnost visine ulaganja, pogotovo u situaciji kada tužitelj tijekom postupka nije dostavio valjanu dokumentaciju (račune i slično) iz koje bi se na nedvojben način moglo utvrditi da je tužitelj postupio sukladno čl. 8. st. 2. navedenog sporazuma i tako precizno utvrdio izvršena ulaganja u lučicu Baška Voda, po mišljenju ovog suda isti nije dokazao da je tuženoj dostavio valjane podatke kojim bi bila precizno utvrđena tužiteljeva ulaganja u navedenu Turističko sportsku luku Baška voda, pa stoga niti pismeno od 24. prosinca 2004. godine bez pečata i potpisa po nazivom „Lučica Baška Voda-ulaganja po godinama, s datumom od 24. 12. 2004. godine na predstavlja dokaz da je tužitelj postupio sukladno čl. 8. st. 2 navedenog sporazuma iz 2000. godine.

Nadalje, posebno imajući u vidu da se tužena spomenutim sporazumom od 24. veljače 2000. godine i to čl. 8. istog samo obvezala, nakon što se prethodno precizno utvrdi visina ulaganja tužitelja, da će mu priznati pravo na poslovni udio u novonastalom trgovačkom društvu i to najviše do 40 % temeljenog kapitala, to je stoga ovaj sud mišljenja da navedeni sporazum niti ne može biti osnova za isplatu utuženog iznosa, pa tužitelj kod okolnosti u kojoj tvrdi da je došlo i do povrede ugovorne obveze u konkretnom slučaju tužbenim zahtjevom može zahtijevati samo ispunjenje dužne činidbe tj. priznavanje udjela tužitelja u temeljenom kapitalu trgovačkog društva Turističko-športska luka Baška Voda d.o.o. i to do najviše 40 %, a sukladno tome i poslovnog

udjela, a ne nešto drugo, u konkretnom slučaju isplatu odnosno povrat uloženog obzirom tužena po navedenom sporazumu nije niti obvezna ispuniti nešto drugo umjesto dužne činidbe. Osim toga, po mišljenju ovog suda, tužitelj nije dokazao niti postojanje pretpostavki za postavljanje kondikcijskog zahtjeva odnosno nije dokazao na koji način se povećala imovina na strani tužene, kojim konkretnim činidbama, a niti je dokazao da je došlo do umanjenja imovine na njegovoj strani, slijedom čega je ovaj sud i utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan, te je i odlučeno kao u izreci.

Tuženoj je dosuđen trošak parničnog postupka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku imajući u vidu vrijednost predmeta spora (10.321.961,99 kn), te važeću odvjetničku tarifu i to za sastav odgovora na tužbu iznos od 75.640,00 kn prema Tbr. 8. toč. 1., za sastav podneska od 28. rujna 2008. godine iznos od 75.640,00 kn prema Tbr. 8. toč.1., koji iznosi uvećani za 23 % PDV-a iznose 186.074,40 kn. Nadalje, tuženoj je priznat trošak za sastav podnesaka od 22. svibnja 2012. godine i dana 17. ožujka 2014. godine svaka radnja po 75.640,00 kn, te za zastupanje na ročištima dana 03. srpnja 2012. godine, dana 18. ožujka 2014. godine, dana 15. travnja 2015. godine, dana 01. ožujka 2016. godine, dana 19. siječnja 2017. godine i dana 02. ožujka 2017. godine, svaka radnja po 75.640,00 kn, koji iznosi uvećani za 25 % PDV-a iznose 756.400,00 kn, a što čini sveukupan trošak tužene u iznosu od 942.474,40.

Tuženici nije dosuđena zatraženi trošak za sastav podneska od 03. srpnja 2012. godine obzirom u istom tužena samo ponavlja već izreče navode, pa navedeni podnesak po mišljenju ovog suda nije neophodan za vođenje ovog postupka.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

U Makarskoj, 11. travnja 2017. godine

Sudac:

Angela Koštro, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

